

[Hanne Reintoff.]

sionisttægtepar skal have 28 kr. mere om måneden til deling. Man kan komme med alle mulige beregningsgrundlag, men de 28 kr. mere om måneden står fast, og det er faktisk ingen hjælp, når man ved, hvordan prisniveauet stiger i disse dage. Man må være fuldstændig ude af kontakt med hverdag og virkelighed, når man i ramme alvor kan komme med noget sådant og oven i købet påstå, at det er lidt af en gave, at der er beregnet i overkanten af, hvad de pågældende burde have haft.

Samtidig ved man godt, at man med denne sparsommelige lovgivning rammer de mennesker, der er henvist til hjælp over forsorsloven; meget hårdt. Mange af disse mennesker er i akut nød, og alle i socialt arbejde ved, at en nogenlunde rimelig økonomisk ramme for at afhjælpe akut nød er nødvendig, hvis det socialpædagogiske arbejde skal laves. Det drejer sig om mennesker i aktiv levealder med deraf følgende økonomiske krav og behov for et forbrug, og man kan ikke her bruge den i øvrigt meget diskutabile undskyldning, som man altid hævder i hovedet på pensionisterne, når man skal forklare de dårlige pensioner, at det er mennesker med nedsat behov, også for større forbrugsgoder. Alle, der i socialt arbejde kommer i karambolage med forsorslovens § 46, ved, hvor ringe denne lovs hjælpemuligheder er, og hvor fattigt livet bliver for de mennesker, der skal have assistance over denne paragraf.

Vi angriber stadig Danmarks ry som et land, der internationalt kan hævde sig ved en nogenlunde forsvarlig sociallovgivning. Det har altid været lidt af en myte, og efterhånden er det ved at blive en direkte usandhed. Dog må man lade vores socialminister én ting: hun har altid tænkt meget på de stakkels mennesker, der sidder på vore triste pleje- og alderdomshjem. Denne gang skal de igen have hele 3 kr. månedlig af ministerens generøse budget, og de under 60 år, der har særlige behov, fordi de ikke er så gamle endda, har man tiltænkt en ekstra krone at putte i sparebøssen. Det er jo også i forvejen meget stærkt begunstigede mennesker. De er invalidepensionister og får nu efterhånden over 100 kr. om måneden til personlige fornødenheder. Har de børn, har de oven i købet den „glæde“, at hvis disse er

over 18 år, får de ikke én eneste krone ved siden af invalidepensionen til at uddanne dem, for invalidepensionisters børn skal ikke forvente, at deres forældre kan hjælpe dem med en uddannelse. Men i kraft af socialministerens forstående indstilling bliver der nu altså alligevel penge tilovers, så de institutionsanbragte forældre kan køle lidt ekstra for deres børn, denne gang som sagt for en hel krone om måneden, så jeg tror, der ordentlig bliver fest, og at man vil sende mange venlige tanker til den forstående og konstruktive socialminister.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg skal takke for de indlæg, der kommer her ved første behandling.

Hr. Bundvand talte om, at den formulering, lovforslaget havde fået, havde skabt forventninger om en regulering som hidtil i forhold til de lavtlønnede. Dertil må jeg sige to ting. For det første: inden lovforslaget blev fremsat, orienterede jeg pensionisternes organisationer, så de vidste, hvad det drejede sig om. For det andet: hvis man læser videre i lovforslaget, vil man se, at der klart står, at udgangspunktet er regeringens indkomstramme. Så kan man diskutere, om man ønsker den overholdt eller ej. Jeg fik ikke noget helt klart indtryk af, hvad der egentlig var sociademokratiets stilling her, og det vil jeg gerne vende tilbage til.

Men jeg vil gerne sige, at pensionisterne vel ikke er de eneste i samfundet, der må respektere denne indkomstramme. Jeg må have lov at henvise til, at hvor regeringen selv har haft indflydelse, f. eks. for tjenestemændenes vedkommende, må man operere inden for denne ramme. Jeg vil også nævne, at prisloven, der vil skaffe mange private erhvervsdrivende vanskeligheder, også har til formål at hindre lønglidningen, men omvendt betyder, at der også her er indtægter, der på denne måde bliver låst fast.

Hr. Bundvand kom med nogle antydninger om dyrtidstillægget og kunne ikke rigtig acceptere den form, det var stillet op på. Det kan man diskutere. Det afgørende i hele denne forbindelse synes jeg er, at det siges ærligt og klart, at der bag dette lovforslag ikke ligger en form for reduktion på en eller anden måde af de forhøjelser, laytlønnen har fået i forbindelse med overenskomstforhandlingerne. Det siges klart: udgangspunk-